השבת של רבי נחמן מברסלב

טוב להגיד ולשיר **נַ נַחְ נַחְמָ נַחְמָן מאומן** לזכות לכל הישועות

☜ ויאמינו בה' ובמשה עבדו ...

עיקר הכל הוא האמונה, ועיקר האמונה בו יתברך הוא תלוי באמונת חכמים דייקא, כי השם יתברך הוא לעלא מן כולא ולית מחשבה תפיסא בה כלל ואי אפשר להשיגו בשום שכל, כי אם על ידי אמונה זוכין לדעת ממנו יתברך, כל חד כפום מה דמשער בלבה. ואפילו לאמונה אי אפשר לזכות בשלמות, כי אם על ידי צדיקי הדור האמתיים, כי הם ממשיכין האמונה לכל ישראל כמבואר במקום אחר, ומחמת שגם שהצדיקים אמתיים הם גבוהים ורחוקים מאתנו מאד מאד ואי אפשר להשיגם כלל בשום שכל, על כן אנו צריכין להאמין בהם.

ועל ידי אמונת חכמים שאנו מאמינים בהחכמים והצדיקים, על ידי זה אנו נכללים בהם, ועל ידי זה אנו זוכים לינוק מהם ולקבל על ידם אמונה לזכות לאמונה שלמה בו יתברך, שזהו יסוד כל התורה כולה כידוע. (לקוטי הלכות - הלכות גזילה ב' - אות ד' לפי אוצר היראה – אמונה, קע"ד)

☜ ויבואו מרתה ...

צריכין לידע ולהאמין שה' יתברך שולח המרירות ברחמנות ומשליך כל חטאתיו אחר גוו ואינו שולח לו מרירות כפי עוונותיו רק כפי יכלתו. וזה שתכף אחר קריעת ים-סוף כתיב (שמות טו): ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה וכו' שם שם לו חוק ומשפט ושם נסהו. כי זה עיקר הנסיון לכל אדם המתחיל להתקרב שצריכין לסבול המרירות שעובר עליו.

וזהו: **ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך** וכו' **כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך**. וכבר נתקשו רבותינו ז"ל בפסוק זה (סנהדרין קא.), אך על-פי הנ"ל מבואר היטב כי מבטיחם הבטחה גדולה, היינו אף-על-פי שלפי מעשיהם מקודם היה ראוי שיבוא עליהם כל המחלה אשר במצרים חס ושלום, כי הלא אי אפשר להתרפות כי אם על-ידי מרירות, אך הקדוש-ברוך-הוא מבטיחם שבחסד יחוס עליהם ולא ישום עליהם כל המחלה אשר במצרים, כי אם כן לא היו יכולים לסבול והיו לאחר יאוש. רק שיהיה מקל עליהם בכל מה דאפשר לא ישלח להם כי אם כפי יכולתם. וזהו 'כי אני ה' רופאך', היינו שאני ה' שאני רחמן גדול עוסק ברפתך, ועל-כן בודאי לא אשלח עליך מרירות כפי מעשיך שהוא בחינת **כל המחלה אשר שמתי במצרים**, רק ארפא אותך ברחמים במעט מרירות כפי יכולתך באופן שתסבול ותתרפא. וזהו 'כי אני ה' רופאך', ובוודאי ארפא אותך כראוי. (לקוטי הלכות - הלכות בציעת הפת א' - אות י"ח)

סיפור

(נסיעת רבינו ז"ל בארץ-ישראל, ה'-ז')

☺ בערב-חג-הפסח שנת תקנ"ח לפ"ק, יצא אדוננו מורנו ורבנו, זכרונו לברכה, מהמקוה, ואמר לזה שהלך עמו, שבזאת השנה יהיה בוודאי בארץ הקדושה. ובחג-הפסח אמר תורה על פסוק: **ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו**, והקשה מרישא לסיפא, ואמר תורה על זה בתרוץ קושיא זו, ומתוך דברי תורתו הקדושה נתוודע לכל באי אליו, שבוודאי יסע לארץ-ישראל.

☺ וכאשר שמעה אשתו זאת, שלחה בתה אליו לשאול אותו, איך אפשר לו להניח אותם, מי יפרנסם. והשיב כך: את תסעי למחותנך, אחותך הגדולה — יקח אחד אותה להיות בביתו משרתת קטנה, שקורין ניאנקע, אחותך הקטנה — יקח אחד אותה לביתו מצד רחמנות, ואמך תהיה משרתת קעכין, וכל מה שבביתי, אמכור הכל על הוצאת הדרך. וכאשר שמעו זאת בני-ביתו, געו כולם בבכיה, ובכו כמה ימים, ולא היה לו שום רחמנות עליהם, ואמר, כי לא סגי בלאו הכי, יהיה איך שיהיה, הוא יסע בוודאי, כי רובו כבר הוא שם, ומעוטא בתר רובא אזלא. ואמר: אני רוצה לנסוע לארץ-ישראל, ואני יודע גודל המניעות והעכובים, שיהיו לי על זה בלי שיעור וערך, אך כל זמן שהנשמה בקרבי, כל זמן שיהיה לי רוח חיים באפי, אמסור נפשי ואסע בכל כחי לשם, וכל עוד נפשי בי אסע לשם, וה' — הטוב בעיניו יעשה.

☺ ואמר: על כל פסיעה ופסיעה של נסיעת ארץ-ישראל, יהיה לי מסירת-נפש. ואמר: אני רוצה לנסוע מיד, איך שיהיה, אפילו בלי מעות, אך מי שירצה לרחם עלי, יתן לי מעות על הוצאות. ותכף נסעו אנשי-שלומנו בעירות הסמוכים, וקבצו מיד איזה סך, למען יהיה לו על-כל-פנים על הוצאות לנסוע מביתו, כי הנסיעה היתה בנחיצות גדולה, וראו שאי אפשר לעכבו בשום אופן איזה זמן כלל. ונסע מיד בזריזות מביתו בח"י אייר, והמתיק סוד יחדו עם איש אחד מאנשיו, שיסע עמו בצוותא חדא.

☺ ובח"י אייר נסע מביתו, מקהלת קודש מדודיוקא לעיר ניקולייב, ושם היה ספינה עבור חיטים, ונסע עם אותה הספינה דרך אדס, כי מקודם היו המשולחים ושאר אנשים יראים לנסוע דרך אדס, כי אמרו, שהים מסוכן דרך שם, והוא בחכמתו הגדולה הבין תכף, שטוב יותר מכמה טעמים לנסוע על הספינה מאדס, כי מקצרים את הדרך הרבה, שיש ממדינתנו לגלץ, גם יוצאים מן הסכנה שיש כשנוסעים מגלץ, שיש סכנה גדולה כשיורדים מהנהר טונא על הים, כמפורסם, על כן לא השגיח כלל על דברי העולם, ונסע מניקולייב דרך אדס לסטנבול...

ארץ ישראל

(אוצר היראה – אות ס"ה)

☼ כל אחד מישראל יש לו חלק בארץ ישראל, ואפילו עכשיו בגלות שאנו רחוקים מארץ ישראל, אף על פי כן בכל מקום שישראל יושבין שם אפילו בחוץ לארץ, הוא גם כן בבחינת ארץ ישראל, וכמובא במקום אחר. אך לגרש המערערים על ארץ ישראל, שהם בחינת קליפת עשו וישמעאל החופין עכשיו על ארץ ישראל, זה תלוי בקדושת הברית, ועיקר שמירת הברית הוא על ידי קדושת המחשבה, לגעור בכל המחשבות רעות, שהם בעצמם בחינת קליפת עשו וישמעאל, ולפנות המוח מהן, שזה בחינת איסור חמץ ומצוות אכילת מצה בפסח, שיצאנו אז ממצרים בשביל לכנוס לקדושת ארץ ישראל, כמבואר בפנים (לקוטי הלכות - הלכות חזקת קרקעות ג' - אות כ"ג).

עצות

(לקוטי עצות - תלמוד תורה – אותיות ס'-ס"ו)

☛ אפילו אדם פשוט, אם ישב עצמו על הספר ויסתכל על אותיות התורה היטב, יכול לראות חדשות ונפלאות. רק שלא יעמיד הדבר לנסיון.

התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל

אשריכם שיש לכם רב כזה. אני מקנה בכם!...

- צריך האדם לחטוף ולגזול עתים לתורה מתוך הטרדא והעסק. כי אפילו מי שיש לו עסקים וטרדות רבות, אף על פי כן אי אפשר שלא יוכל לחטוף ולגזול לעצמו איזה שעה ביום לעסוק בתורה.
- חיוב גדול על כל אחד מישראל ללמוד בכל יום ויום שיעור פוסק ולא יעבור. ואפילו בשעת הדחק, כשאין לו פנאי או שהוא בדרך, אף על פי כן על כל פנים ילמוד איזה סעיף שולחן ערוך באיזה מקום שהוא, אפילו במקום שאינו עומד שם בסדר למודו בשולחן ערוך, באופן שכל ימי חייו לא יצא יום בלי לימוד שולחן ערוך. ובשאר הימים כשאין שעת הדחק ילמוד כסדר כל הארבע שולחן ערוך עד שיגמור כולם, ואחר כך יחזור ויתחיל כסדר, וכן יתנהג כל ימי חייו, והוא תיקון גדול מאד לברר ולתקן כל הפגמים שפגם על-ידי עוונותיו, כי על-ידי לימוד פוסקים מבררין הטוב מהרע, שהוא כלל כל התקונים.
- על-ידי לימוד שולחן ערוך, זוכה להיות בעל הבית ומושל על הארץ, ועל-ידי זה זוכה להקים שערי גן עדן, ולהשיג על-ידי זה חכמה עלאה וחכמה תתאה, שהוא עיקר תענוג גן עדן.
- התינוקות של בית רבן, כשהם מתחילין לקרות בתורה, הם מתחילין מן ויקרא, כי משם הם מקבלין הבל פיהם שאין בו חטא על-ידי צדיקי הדור.
- לימוד הלכות, בפרט כשזוכין לחדש בהם, זה בחינת שעשוע עולם הבא, ועל-ידי זה באה הולדה בנקל ונצולין מכל הצרות.
- על-ידי שמבטלין תלמידי חכמים מלמודם, על ידי זה נעשה חולה על רגליו.

תפילה

(ליקוטי תפילות ב', ב')

... ובכן, תזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים שאזכה ללמוד הלכות בכל יום ויום, חוק ולא יעבור כל ימי חיי, ולא יעבור אצלי יום אחד בלי לימוד הלכות, עד שאזכה על-ידי ההלכות לשעשוע עולם הבא, לדעת ולהכיר אותך תתברך לנצח, ותעזרני שאזכה לברר פסק ההלכה באמת, ותהיה עמי תמיד, ותמשיך עלי חסד חינם חסדי דוד הנאמנים. ואזכה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, עד שאזכה מהרה לידע כל ההלכות של כל מצוות התורה על בוריין ואמתתן, ולחדש בהם חידושין אמתיים, ותשפיע עלי דעת שלם דקדושה, עד שאזכה לדעת ולהכיר אותך באמת, ולהיות סמוך וקרוב אליך ולהודות לך ולברכך תמיד, ולהתדבק אליך באמת בעולם הזה ובעולם הבא, מעתה ועד עולם.

מכתב

(מספר אבִי הנחל - מכתב פ"ה)

ב"ה, כ"ב טבת תשכ"ז.

לבי ובשרי וכל חיותי שאפרתי הכוסף ושוקק לשמוע דבר ה' מהמנהיג האמת, המובחר היחידי של כל המנהיגים האמיתיים, שהיה בעולם. שהוא המנהיג דורינו וכל הדורות לנצח, שיתקן אותנו וכל הנדחים והאבודים, שנתרחקו לגמרי ויצאו מכלל קדושת ישראל, וכל הגויים, בתכלית התיקון בשלימות, ויעלה כולם לתכלית תכלית המעלה העליונה. אשרינו שאנחנו חיים בזמן הזה, שנמצא בעולם, אמת חדש נורא ונפלא כזה, שעדיין לא היה מיום בריאת העולם. ברכה וחיים טובים בריאים נעימים ורעננים לאורך ימים.

לשמחה ולמשוב נפש היה לי מכתבך הקדוש שקיבלתי היום, מה מאד נעים לי מכתבך היקר, מה מאד יקרה בעיני כל דבריך הנעימים מלשון מדברת אמת, מעומק האמת שבלב. אגילה ואשמחה בהם, מכל הון יקר ונעים. תאמין לי אחי יקירי, לבי ועיני, שקראתי דבריך הקדושים האמתיים בשמחה גדולה ועצומה בלי שיעור. כמה פעמים. בדמעות רותחות מעומק נשמתי מגודל רוב שמחה שהיה לי מכל דיבור. בראותי עוצם נוראות גבורת לבך הנעים, שאיך שעובר מה שעובר בכל עת, אף-על-פי-כן אתה מתחזק ומתגבר לאחוז עצמך היטב בגודל כוחו הנורא של הצדיק האמת, אשריך שזכית לכך.

המעתיק

רצון וכיסופין

(אוצר היראה – ל"ב)

❖ עיקר כל הצרות הם צרות הנפש, שאין זוכין לעשות רצונו יתברך שזהו עיקר התכלית וחוץ מזה הכל הבל. ועיקר הנחמה לנחם עצמנו על צרות הנפש הוא רק על ידי הרצון. כי כל זמן שרוצים ברצון חזק להשם יתברך, בוודאי יש תקוה עדיין כי סוף כל סוף, נזכה לשוב אליו יתברך באמת (לקוטי הלכות - הלכות ערב ג' - אות י"ז).

שיחות

(שיחות מר' ישראל אודסר, זצ"ל – י"ד)

... אז היא ספרה להם: **בא איזה בן-אדם וקנה לחם אצלנו והוא אכל את הלחם בביתנו, והוא לקח את ישראל בער והלך כל הלילה אתו ונעלם. אני קמתי לעבודה, וישראל בער איננו!** והם לא ידעו מי זה. וזה היה תחילת המלחמה והתורכים היו פראי-אדם, הם רק ראו איזה בן-אדם שיש לו ידים ורגלים, אז לקחו אותו לצבא. אז היא חשבה "אולי.. אני יש לי ידים ורגלים אז אולי לקחו אותי לצבא".

היא בכתה, והיה כל העיר רועשת. ואני שמעתי, אז אמרתי לרבי ישראל: **אוי ווי, זה כבר אחרי חצות הלילה והאמא שלי מחפשת, מבקשת אותי.**

אז, יצאתי מבית-הכנסת והלכתי לאמא ואמרתי לה: **מה זה הבכיה?** אז אמרה לי: **מה זה עשית? איפה הלכת כל הלילה? על-כל-פנים אתה יודע עכשיו צריכים לזרוק לאשפה כל הבצק כל החלה וכל הלחם.**

נו, ומהלילה הזו נעשה רעש בטבריה: **הלילה הזה נעשה ישראל בער ברסלבר!**

אתיש בית ישראל

אמר רבי נתן:

"אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדפום..."

תרמו נא, בעין יפה
למען קיום העלון,
המפיץ תורת רבינו הקדוש
בכל העולם

בכל סניפי הדואר
חשבון **89–2255–7**

שבת שלום

מערכת: 02-5829086
050-6741702
050-6754970
כתובת: ת.ד. 27100
ירושלים 91270
שידוכי מצוה:
050-6870043
(13:00-16:00)